

УДК 81.811/81-13

DOI <https://doi.org/10.32782/2412-933X/2025-XXIV-8>

## НЕВЛАСНЕ-ПРЯМЕ МОВЛЕННЯ ОПОВІДАЧА ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ ЕТНОКУЛЬТУРНОГО НАРАТИВУ (НА МАТЕРІАЛІ СУЧАСНОЇ АНГЛОМОВНОЇ АМЕРІНДІАНСЬКОЇ ПРОЗИ)

**Куліш (Варчук) Ліана**

доктор філософії з філології,

викладач кафедри іноземних мов

Вінницький національний технічний університет

ORCID ID: 0000-0002-8122-5142

*Статтю присвячено невластне-прямому мовленню оповідача, а саме засобам творення такого мовлення і функції його у формуванні етнокультурного наративу.*

*Метою статті є виявити та проаналізувати невластне-пряме мовлення оповідача як засіб створення етнокультурного наративу на матеріалі сучасної англomовної амеріндіанської прози. Основними завданнями є дослідити текстуально-стилістичну, функціонально-сміслову специфіку невластне-прямого мовлення оповідача та проаналізувати його як засіб мовлення описової стратегії створення етнокультурного фону художнього тексту і спосіб висвітлення етнокультурних цінностей амеріндіанського етносу.*

*У результаті дослідження було виявлено, що досліджуване нами невластне-пряме мовлення оповідача конкретизується як форма передачі чужого мовлення (синтаксично-стилістичне явище) і як спосіб викладу змісту (літературно-художній прийом). Модель невластне-прямого мовлення оповідача етнокультурного наративу експлікується особовими займенниками першої особи однини/множини та репрезентацією детального повістування про події з експлікацією власної точки зору, вживаючи дієслова мислення, ремарки, коментарі стосовно того чи іншого персонажа або події, до яких оповідач має безпосереднє відношення, маску-ючись за образом персонажного героя. Своє мовлення оповідачі аналізованих у нашій робо-ті текстах реалізують за принципом «storytelling», що є характерним для амеріндіанських казок, міфів та легенд. Отже, зберігаючи таку міфологічну традицію повістування, оповідач постійно виступає центровим оповідацьким персонажем, нібито привертає всю увагу чита-ча на свою оповідь і робить це мозаїчно-орнаментально: розповідає про події сьогодення, але мистецькі вплітає етнокультурний пласт як експлікацію значущості тих етнокультурних цінностей, символів, культів, артефактів, які є важливими для амеріндіанців усіх поколінь.*

**Ключові слова:** мовлення, невластне-пряме мовлення, оповідач, етнокультурний наратив, амеріндіанська проза.

**Kulish (Varchuk) Liana**

PhD in Philology,

Lecturer at the Department of Foreign Languages

Vinnitsia National Technical University

## **NARRATOR'S IMPERSONAL-INDIRECT SPEECH AS A MEANS OF CREATING AN ETHNOCULTURAL NARRATIVE (BASED ON THE MATERIAL OF MODERN ENGLISH-LANGUAGE AMERICAN INDIAN PROSE)**

*The article is devoted to the narrator's impersonal-indirect speech, the means of creating such speech and its function in the formation of an ethnocultural narrative.*

*The purpose of the article is to identify and analyze the narrator's impersonal-indirect speech as a means of creating an ethnocultural narrative on the material of modern English-speaking Amerindian prose. The main tasks are to investigate the textual-stylistic, functional-semantic specificity of the narrator's impersonal-indirect speech and analyze it as a means of speech of a descriptive strategy for creating an ethnocultural background of a literary text and a way of highlighting the ethnocultural values of the Amerindian ethnos.*

*As a result of the study, it was found that the narrator's impersonal-indirect speech studied by us is specified as a form of transmitting someone else's speech (a syntactic-stylistic phenomenon) and as a way of presenting content (a literary and artistic technique). The model of impersonal-indirect speech of the narrator of the ethnocultural narrative is explicated by personal pronouns of the first person singular/plural and by the representation of a detailed narration of events with the explication of one's own point of view, using verbs of thought, remarks, comments regarding a particular character or event to which the narrator has a direct relationship, disguising himself behind the image of a character hero. The narrators in the texts analyzed in our work implement their speech according to the principle of "storytelling", which is characteristic of Amerindian fairy tales, myths and legends. So, preserving this mythological tradition of storytelling, the narrator constantly acts as the central narrative character, supposedly drawing the reader's full attention to his story and doing so in a mosaic-ornamental way: he tells about current events, but artistically weaves in an ethnocultural layer as an explication of the significance of those ethnocultural values, symbols, cults, and artifacts that are important for Amerindians of all generations.*

**Key words:** *speech, impersonal-indirect speech, narrator, ethnocultural narrative, Amerindian prose.*

**Вступ.** Наразі дослідження на матеріалі різних мов експлікують багатогранність цього багатофункціонального й багатовалентного філологічного явища (Андрієвська, 1967; Бабаликашвілі, 1986; Близнюк, 1988). Все ж таки залишається чимало питань структурно-семантичної організації й текстової актуалізації невласне-прямого мовлення, які належно не вивчено текстолінгвістикою, дискурсною лінгвістикою, когнітивною лінгвістикою, наратологією, адже є топікальними стосовно дослідження оповідного дискурсу, типології оповідачів, типу наративу в будь-якому методологічному напрямі.

Прагнення до глибокого аналізу унікальності наративної особистості художнього тексту приводить багатьох амеріндіанських письменників до використання невласне-прямого мовлення з метою тієї чи іншої характерологізації. Для непрямого мовлення це можна вважати новацією, яка зближує його з іншими способами репродукції мовлення. Сучасні амеріндіанські творці Л. Ердріч, С. Момадей, Л. Хоган, Л. Сілко та інші, які користуються формами невласне-прямого мовлення оповідача для реалізації наративної, описової й аргументативної стратегій, кожен по-своєму додають різні стилістичні нюанси в етнокультурно акцентовану мовленнєву сферу оповідача/оповідачів.

Метою статті є виявити та проаналізувати невласне-пряме мовлення оповідача як засіб створення етнокультурного наративу на матеріалі сучасної англomовної амеріндіанської прози. Основними завданнями є дослідити текстуально-стилістичну, функціонально-сміслову специфіку невласне-прямого мовлення оповідача та проаналізувати його як засіб

мовлення описової стратегії створення етнокультурного фону художнього тексту і спосіб висвітлення етнокультурних цінностей амеріндіанського етносу.

**Результати.** Художній текст може мати однорідну й неоднорідну будову через різні художні деталі, фрагменти з інших творів, цитати, транспоновані у виклад оповідача з різних міркувань. Вивчаючи мовомислення оповідача в художньому тексті, як зазначає шановний І.А. Бехта, слід диференціювати поняття: «пряма мова», «непряма мова», «невласне пряма мова», вживаючи їх, коли йдеться про мовну структуру цих форм – їх прономінальну систему, дієслова, модальну лексику, синтаксичні конструкції; та «пряме мовлення» і «непряме мовлення», «невласне-пряме мовлення», використовуючи їх, коли розглядається взаємозв'язок мовлення дійових осіб художнього твору, зокрема оповідача, та їх індивідуальні психологічні, образні й експресивні засоби мовної реалізації через систему способів репродукції в текст [3, с. 115].

Оповідач відіграє важливу роль у розумінні сутності подій, героїв, у швидкому або уповільненому розгортанні самої оповіді, у формуванні соціо- чи етнокультурної тканини художнього тексту. Він нібито «формалізує оповідь, впорядковує комунікативне поле тексту» [5, с. 280]. Оповідач постає посередником між автором і читачем, адресантом та реципієнтом, смислом і засобом його реалізації. Як носій етнокультури оповідач також має донести до читача етнокультурний смисл того, про що він повістує різними композиційно-мовленнєвими формами (описом, коментарями, власними судженнями, міркуваннями, поясненнями, уточненнями). З огляду на це автор через посередництво оповідача, який іноді постає одним із персонажів художнього тексту, знаходиться в центрі подій, і засобом мовлення оповідача намагається впливати на думку читача, його розуміння іншої культури, в нашому дослідженні – це етнокультури, сприйняття етнокультурних цінностей, традицій і, що є особливим, толерантного ставлення до цих валоративів.

«Суть мовно-мовленнєвого посередництва оповідача полягає не тільки в активації читачього інтересу і формуванні певної рефлексії читача на те, про що повістується, але і в реалізації смислової функціональності самої оповіді» [5, с. 289]. Отже, можемо говорити про те, що оповідна площа художнього тексту є тим майданчиком, на якому відбувається асиміляція культурного контексту з творчо-рефлексійними потенціями окремої особи. Мовленнєвий пласт оповідача сучасних амеріндіанських прозових текстів являє собою багатоголосся оповідачів, що іконічно відтворює наявність багатьох етнокультур в амеріндіанському етносі.

Оповідач постає результатом інтелектуальних зусиль автора, він виявляє формальне домінування в процесі літературної комунікації, проте специфіка цієї комунікації визначається своєрідністю концентрації естетично вартісного матеріалу: «*Tear dresses were what the women wore during the removal of the Chikasaws from their Mississippi homeland. As they journeyed west, to Oklahoma, the women had been permitted to carry nothing sharp, no knives or scissors, not even their tongues; nothing with the potential for being a weapon against against the American army that herded the uprooted, torn-away people from their beautiful, rich woodlands in the south. Because they had no scissors or knives, cloth was torn by their blunt teeth and ripped apart by their hands. The resulting straight lines and corners of cotton were fashioned into dresses. Those women who survived renamed the dresses, calling them 'tear' dresses, meaning 'to weep and cry'*» [13, p. 81]. У наведеному фрагменті йдеться про вимушений переїзд людей племені Чікассо з півдня на захід. Це шлях був нелегкий. Тому оповідач вживає тут такі вербальні засоби, які викликають співчуття і біль (*tear dresses, cloth was torn, blunt teeth, ripped, women who survived, women who survived*). Ця біль посилюється антитезними позитивними спогадами (*torn-away people from their beautiful, rich*

woodlands in the south) про ту землю, з якої вони мусили піти, і куди, можливо, вже ніколи не повернуться. Метафора *tear dresses*, що означає 'to weep and cry' (ридати і плакати), має етнокультурний смисл, оскільки в ній закладено розуміння тієї сторінки в історії амеріндіанського народу, яка змінила їхнє життя на 360° і про яку вони дотепер згадують із болем у серці.

Наративний аналіз мовленнєвої структури образу оповідача підтвердив тезу Ц. Тодорова про те, що оповідач, який називає себе «я», є персонажем особливого роду в порівнянні з іншими. До прикладу: «*Sometimes I think that is the way to go. That old man made sense to me. I remember him always when I go out on cold nights and stand on the ice and listen to the wolves. Those wolves will tend their sick and their old; they'll bring them food. Sometimes they will even adopt a human baby as their own. I've heard, though I've never known that to be true*» [12, p. 121]. У наведеному фрагменті оповідач ідентифікує свою особу тим, що веде оповідь від першої особи однини, але задля того, щоб показати своє знання етнореалій і виявити повагу до людей своєї етнокультури, до знань, які вони передають від покоління до покоління. Оповідач виглядає аргументативним, вживає структури твердження, переконливості, впевненості в тому, про що повістує (I think, I remember, I've heard).

Ми зосереджуємо нашу вагу на невластне-прямому мовленні оповідача, а саме на засобах творення такого мовлення і функції його у формуванні етнокультурного наративу. Існують загальні деклараційні ознаки непрямого мовлення семантичного і структурного характеру. Головним компонентом конструкції з непрямым мовленням є граматичний компонент, який може складатися з двох або більше речень з різними типами зв'язку між ними.

Сам термін «невластне-пряме мовлення» ще не знайшов свого повного обґрунтування, хоча спроби в цьому аспекті ведуться постійно. Так, у близькому значенні вживають терміни «interior monologue» [6 p. 229–239] і «narrated monologue» [9, p. 97–112]. Б. Мак-Хейл уживає термін *free indirect discourse* (невластне-прямий дискурс) [14, p. 251]. В українській науковій літературі вживають терміни «вільне непряме мовлення», «невластне-пряме», «невластне-непряме», «невластне-авторське», «непряме мовлення автора», «пережите, приховане, завуальоване мовлення» тощо. Базуючись на матеріалі нашого дослідження, на типі мовлення, який застосовує автор для мови оповідача, то терміном, який найбільш відповідає характеру мовлення оповідача є, на нашу думку, термін «невластне-пряме мовлення».

Як показує матеріал нашого дослідження, невластне-пряме мовлення конкретизується як форма передачі чужого мовлення (синтаксично-стилістичне явище) і як спосіб викладу змісту (літературно-художній прийом). Модель невластне-прямого мовлення оповідача етнокультурного наративу експлікується особовими займенниками першої особи однини/множини та репрезентацією детального повістування про події з експлікацією власної точки зору, вживаючи дієслова мислення, ремарки, коментарі стосовно того чи іншого персонажа або події, до яких оповідач має безпосереднє відношення, маскуючись за образом персонажного героя. Своє мовлення оповідачі аналізованих у нашій роботі текстах реалізують за принципом «storytelling», що є характерним для амеріндіанських казок, міфів та легенд. Отже, зберігаючи таку міфологічну традицію повістування, оповідач постійно виступає центровим оповідацьким персонажем, нібито привертає всю увагу читача на свою оповідь і робить це мозаїчно-орнаментально: розповідає про події сьогодення, але мистецькі вплітає етнокультурний пласт як експлікацію значущості тих етнокультурних цінностей, символів, культів, артефактів, які є важливими для амеріндіанців усіх поколінь.

Проілюструємо наші твердження на прикладі з роману Л. Ердріч «The Painted Drums»: «*Were I a traditionally Ojibwe, I would have a special place in the community because of my*

line of work. According to a number of written sources from my collection, the objects left behind by a dead person were regarded with fearful emotion. They were never kept by family, but immediately gathered up by a person whose job it was to parcel the belongings of the deceased out to others. **I assume** things haven't changed much, at least among people who live the old way. Possessions are thought to attract the spirit back to their loved ones, and so only persons unrelated to the dead are considered safe to handle them. Those persons who distribute the objects should not wear the colore red – it is the only color the dead are thought to see clearly. **It attracts them**. They wander toward it. **I avoid** wearing red in my work, for somehow **I find that idea compelling**» [12, p. 33].

У наведеному вище прикладі розповідається про одну з традицій людей племені Оджібве, а саме поклоніння духу мертвих для того, щоб супроводити в інше життя свого померлого родича. Оповідач акцентує на тому, що такої традиції дотримуються і зараз, і особливо це стосується літніх людей. Невласне-пряма мова оповідача реалізується тут шляхом вживання займенника першої особи однини (*I*), дієслів судження (*I assume, I find, I avoid*), що експлікує причетність оповідача до племені Оджібва, а також власних ремарок про те, що факти, які наводить у своєму мовленні, є аргументованими, перевіреними (*According to a number of written sources from my collection*), і висловлення умовиводу про світорозуміння амеріндіанців, у наведеному прикладі – представників племені Оджібва (*Possessions are thought to attract the spirit back to their loved ones, and so only persons unrelated to the dead are considered safe to handle them*). Повістування іконічно нагадує спіраль, яка розкручується: починається оповідь з минулого простого часу (*Were I a traditionally Ojibwe*), потім оповідач вживає форму теперішнього здійсненого часу (***I assume*** things haven't changed much) і в кінці, для висловлення умовиводу – теперішній простий час (*are thought*), який вживається для вираження констатації перевірених даних. У такий спосіб експлікується і циклічність, яка є головною етнокультурною цінністю в розумінні амеріндіанців.

Наведемо ще один приклад із роману Л. Ердріч «Love Medicine»:

«*In her class, Sister Leopolda carried a long oak pole for opening high windows. It had a book made of iron on one end that could jerk a patch of your hair out or throttle you by the collar – all from a distance. She used this deadly hook-pole for catching Satan by surprise. He could have entered without your knowing it – through your lips or your nose or any one of your seven openings – and gained your mind. But she would see him. That pole would brain you from behind. And he would gasp, dazzled, and take the first thing she offered, which was pain.*

*She had a stringer of children who could only breathe if she said the word. I was the worst of them. She always said **the Dark One** wanted me most of all, and I believed this. I stood out. **Evil was a common thing I trusted**. Before sleep sometimes he came and **whispered conversation in the old language of the bush**. I listened. **He told me things he never told anyone but Indians**. I was privy to both worlds of his knowledge. I listened to him, but I had confidence in Leopolda. She was the only one of the bunch he even noticed*» [11, p. 46].

Наведений приклад є яскравою ілюстрацією так званого *storytelling*, форми повістування, яка майже не містить діалогічного мовлення, а йдеться від імені оповідача, який мозаїчно, еклектично, скетчингово повістує про події, про героїв, дає їм характеристику, розповідає так, нібито він сидить перед широкою аудиторією слухачів і повістує їм свою оповідь.

Оповідач починає свою оповідь зі скетчингу (невеличкої замальовки), в якому знайомить читача з героїнею, сестрою Леопольдою, яка викладала в одній зі шкіл і застосовувала не дуже приємні методи виховання (*carried a long oak pole, it could jerk a patch of your hair out or throttle you by the collar – all from a distance*). Потім переходить до іншого скетчингу, в якому

висвітлює етнокультурні цінності. До прикладу, з культурологічних джерел про міфологічні уявлення, цінності амеріндіанців [10; 7; 8] відомо, що амеріндіанці вірять у те, що існують Духи Верхнього і Нижнього Світу. До того ж поклоняються духам усіх світів, оскільки кожен Великий Дух має свою функцію і до всіх духів амеріндіанці ставляться з повагою. У наведеному вище прикладі оповідач говорить про Великого Духа нижнього світу (*the Dark One*) і акцентує на тому, що в такий дух, хоча він і належить до класу так званих злих духів, він завжди вірив (*Evil was a common thing I trusted*). Причому вживається тут дієслово *trust*, яке має також і загальноамериканське значення. Усім відомими є гасла американців *We trust in America, We trust in President, We Trust in Government*. Оскільки дієслово *trust* має такий високий рівень емоційності, який втілює значення віри в надійність, істинність, здатність кого-небудь до чого-небудь, він набув не тільки загальноамериканського, але й етнокультурного значення. Гаслами амеріндіанців стали *Trust in Great Spirit* і всі свої ритуали, культові свята вони присвячують Великому Духу і роблять все, щоб здобути прихильність Великих Творців до свого побуту.

Етнокультурну тканину наведеного фрагменту доповнюють такі слова та словосполучення, як *whispered conversation, the old language of the bush, He told me things he never told anyone but Indians*. Амеріндіанці цінують тишу, говорять тихо, багато говорять про себе. Тиша вважається важливою етнокультурною цінністю для амеріндіанців. Вони все роблять тихо, щоб не заважати іншим (природі і Творцям природи). Велика повага до Творця гіперболізується тут словосполученням *whispered conversation*, де слова, які Великий Дух прошепотів, сприймаються як ціла розмова, яка має значущий сенс, оскільки відбувається старою мовою кустів (металептичний вислів, в якому *the bush* символізує всіх Великих Творців). В амеріндіанській міфології дерево вважається сакральним, і таке розуміння висвітлюється і в амеріндіанських міфах і легендах. До прикладу, в антології амеріндіанських міфів, легенд і казок є міф про те, як із різних насінь виростили дерева, які допомогли народу племені акова дістатися Творця: *«Tsitctinako said, You have the seeds of **four types of trees**. Plant them; you will use the trees to climb up. <...> It's time for you to go out. When you come to the top, wait for the sun to rise. That direction is called **ha'nami**, east. Pray to the sun with pollen and sacred cornmeal, which you will find in your baskets. Thank it for bringing you to the light. Ask for long life and happiness, and for success in the purpose for which you were created» (AIML, «Emerging into the Upper World»).*

Оповідач у своєму мовленні фокусує увагу читача на тому, що все, про що він розповідає, і сам він мають безпосереднє відношення до амеріндіанців і амеріндіанської етнокультури (*He told me things he never told anyone but Indians. I was privy to both worlds of his knowledge*). Етноідентичність вербалізується лексико-синтаксичними засобами: етнонім *Indians*, прикметник на позначення сакральності (*privy*), а також обмежувальне означальне підрядне речення (*he never told anyone but Indians*), яке передає індивідуальну ознаку, що є характерною тільки тим речам, про які говорить оповідач, і тим самим відрізняє його від усіх інших, хто не є *Indians*.

Складність невластиве-прямого мовлення оповідача у формуванні етнонаративу тексту зумовлена його етносемантичними варіантами (табл. 1), а також неперервним еволюційним процесом *storytelling*, який створює можливість виникнення нових модифікацій: як то відбувається з оповідачем-орнаменталістом, оповідачем-скетчером або оповідачем-маскою, коли треба ще й розгадати, хто стоїть за образом оповідача.

Таблиця 1

**Типи невластне-прямого мовлення в англomовній прозі модернізму  
та постмодернізму**

|                                                              |                          |                     |
|--------------------------------------------------------------|--------------------------|---------------------|
| Типологічна модель<br>невласне-прямого<br>мовлення оповідача | Екзофазне<br>(зовнішнє)  | Тематичне мовлення  |
|                                                              |                          | Приховане мовлення  |
|                                                              |                          | Цитатне мовлення    |
|                                                              |                          | Мовлення в мовленні |
|                                                              | Ендофазне<br>(внутрішнє) | Внутрішній монолог  |
|                                                              |                          | Потік свідомості    |
|                                                              |                          | Думка в думці       |
|                                                              |                          | Внутрішні рефлексії |

У нашому дослідженні ми не прагнемо представити нову класифікацію форм невластне-прямого мовлення оповідача в етнокультурному наративі, а користуємось загальноприйнятими його типами на основі принципу наявності діапазону суб'єктної партитури репродукованого мовлення.

**Висновки.** Досліджуване нами невластне-пряме мовлення оповідача конкретизується як форма передачі чужого мовлення (синтаксично-стилістичне явище) і як спосіб викладу змісту (літературно-художній прийом). Модель невластне-прямого мовлення оповідача етнокультурного наративу експлікується особовими займенниками першої особи однини/множини та репрезентацією детального повістування про події з експлікацією власної точки зору, вживаючи дієслова мислення, ремарки, коментарі стосовно того чи іншого персонажа або події, до яких оповідач має безпосереднє відношення, маскуючись за образом персонажного героя. Своє мовлення оповідачі аналізованих у нашій роботі текстів реалізують за принципом «storytelling», що є характерним для амеріндіанських казок, міфів та легенд. Отже, зберігаючи таку міфологічну традицію повістування, оповідач постійно виступає центровим оповідацьким персонажем, нібито привертає всю увагу читача на свою оповідь і робить це мозаїчно-орнаментально: розповідає про події сьогодення, але мистецьки вплітає етнокультурний пласт як експлікацію значущості тих етнокультурних цінностей, символів, культів, артефактів, які є важливими для амеріндіанців усіх поколінь.

### Література:

1. Андрієвська А.А. Невласне-пряме мовлення у прозі Луї Арагона. Київ : Вид-во Київ. Ун-та, 1967. 171 с.
2. Бабаликашвілі Н.Г. Форма неособисто-прямой мови і її еволюція (за матеріалами англomовної прози XVIII–XX ст.) : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04. Тбілісі, 1986. 23 с.
3. Бехта І.А. Інтерпретативна властивість наративної моделі експериментального письма. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Філологічні науки. Мовознавство*. Луцьк : ВНУ ім. Лесі Українки, 2013. № 19 (268). С. 133–140.
4. Близнюк М.І. Конститутивні признаи неособисто-прямой мови в сучасній англomовній прозі : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04. Одеса, 1988. 16 с.
5. Мацевко-Бекерська Л.В. Наратологічна проекція концепту ГЕРОЙ. Питання літературознавства. Інститут літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України, 2009. С. 278–292.
6. Bickerton D. Modes of Interior Monologue : A Formal Definition. *Modern Language Quarterly*. 1967. Vol. 28, 2. P. 229–239.
7. Bronner S.J. Folk Nation : folklore in the creation of American tradition. Washington : American visions. 2002.
8. Brunvand J.H. The Study of American Folklore. An Introduction. New York : W.W. Norton and Company, 1968.

9. Cohn D. Narrated Monologue. Definition of a Fictional Style. Comparative Literature. 1966. Vol. XVIII. P. 97–112.
10. Dorson R.M. American Folklore. Chicago : The University of Chicago Press, 1959. 324 p.
11. Erdrich L. Love Medicine. New York : Henry Holt and Company, 1993. 332 p.
12. Erdrich L. The Painted Drum. New York : Harper Collins Publishers, 2005. 277 p.
13. Hogan L. Mean Spirit. New York : The Ballantine Publishing Group, 1990. 198 p.
14. McHalle B. Free Indirect Discourse : A Survey of Recent Account. A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. 1978. № 3. P. 249–287.

### **References:**

1. Andriievskaa, A. A. (1967). Nevlasne-priame movlennia u prozi Lui Arahona [Impersonal-indirect speech in the prose of Louis Aragon]. Kyiv : Vyd-vo Kyiv. Un-ta. 171 s. [in Ukrainian].
2. Babalykashvili, N. H. (1986). Forma neosobysto-priamoi movy i yii evoliutsiia (na materi ale anhlomovnoi prozy XVIII–XX st.) [The form of impersonal-direct speech and its evolution (based on English-language prose of the 18th–20th centuries)] : dys. ... kand. filol. nauk : 10.02.04. Tbilisi. 23 s. [in Ukrainian].
3. Bekhta, I. A. (2013). Interpretatyvna vlastyvist naratyvnoi modeli eksperymentalnoho pysma [The interpretive property of the narrative model of experimental writing]. Naukovyi visnyk Skhidnoevropeiskoho natsionalnoho universytetu imeni Lesi Ukrainky. Filolohichni nauky. Movoznavstvo – Scientific Bulletin of the Lesya Ukrainka East European National University. Philological Sciences. Linguistics. Lutsk : VNU im. Lesi Ukrainky. № 19 (268). S. 133–140. [in Ukrainian].
4. Blyzniuk, M. I. (1988). Konstytutyvni pryznaky neosobysto-priamoi movy v suchasni anhlomovni prozi [Constitutive features of impersonal-direct speech in modern English prose] : avtoref. dys. ... kand. filol. nauk : 10.02.04. Odesa. 16 s. [in Ukrainian].
5. Matsevko-Bekerska, L. V. (2009). Naratolohichna proektsiia kontseptu HEROI [Narratological projection of the concept of HERO]. Pytannia literaturoznavstva – Issues of literary studies. Instytut literatury im. T. H. Shevchenka NAN Ukrainy. S. 278–292. [in Ukrainian].
6. Bickerton, D. (1967). Modes of Interior Monologue : A Formal Definition. Modern Language Quarterly. Vol. 28, 2. P. 229–239. [in English].
7. Bronner, S. J. (2002). Folk Nation : folklore in the creation of American tradition. Washington : American visions. [in English].
8. Brunvand, J. H. (1968). The Study of American Folklore. An Introduction. New York : W.W. Norton and Company. [in English].
9. Cohn, D. (1966). Narrated Monologue. Definition of a Fictional Style. Comparative Literature. Vol. XVIII. P. 97–112. [in English].
10. Dorson, R. M. (1959). American Folklore. Chicago : The University of Chicago Press. 324 p. [in English].
11. Erdrich, L. (1993). Love Medicine. New York : Henry Holt and Company. 332 p. [in English].
12. Erdrich, L. (2005). The Painted Drum. New York : Harper Collins Publishers. 277 p. [in English].
13. Hogan, L. (1990). Mean Spirit. New York : The Ballantine Publishing Group. 198 p. [in English].
14. McHalle B. Free Indirect Discourse : A Survey of Recent Account. A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. 1978. № 3. P. 249–287. [in English].